3 Lei
LECTURA TINERETULUI SPORTIV
CARE VOLUM CUPRINDE
O AVENTURĂ COMPLECTĂ
Spaima Congo-ului
120

SPAIMA CONGO-ULUI

Colectia: Noul Excentric Club
Nr. 120

CUPRINS

Prefaţă..3
I. În pădurile Africii...5
II. Atacul nocturn..10
III. Salvatorul neaşteptat..14
IV. Răzbunarea lui Percy Stuart..20

Prefaţă

Percy Stuart, un tânăr american, foarte bogat, independent şi manierat, maestru în toate sporturile, dorea să fie primit ca membru în renumitul «Excentric Club«.

Dar Percy Stuart nu reuşi mult timp să-şi atingă ţinta, deoarece statutele clubului prevedeau în mod expres, că nu pot fi primiţi decât 197 de membri.

În afară de aceasta, Percy Stuart avea un duşman de moarte în baronetul Mac Hollister, care căuta, fără cruţare şi prin toate mijloacele, să îngreuneze primirea tânărului american ca membru al clubului.

Totuşi Percy, pătrunzând cu forţa în sala de şedinţe a clubului, obţinu să se admită pentru dânsul o excepţie a statutelor.

S-a pus însă condiţia ca Percy Stuart să rezolve un număr de probleme, propuse de conducerea clubului, număr echivalent cu membrii clubului, adică: 197.

Rezolvarea fiecărei din aceste probleme pune la o grea încercare forţa fizică şi spirituală a lui Percy energia sa, precum şi amorul său propriu.

Percy Stuart semnă condiţiile, primind apoi de la mister William Spencer, preşedintele clubului, o scrisoare, care conţinea prima problemă. Imediat după rezolvarea primei însărcinări, i se înmâna o altă scrisoare conţinând cea de-a doua misiune.

....

S-au succedat apoi şi alte însărcinări. Iat-o pe cea de a 120-a:

«Regiunea din partea de sus a fluviului Congo e

terorizată de Uvanku, şeful negrilor. Percy Stuart e însărcinat să facă inofensiv pe acest Uvanku, supranumit şi „Spaima Congo-ului”«.

«Clubul Excentric«.

I. În pădurile Africii

De o parte şi alta a fluviului Congo se întind păduri tropicale nesfârşite. Trunchiurile uriaşe ale copacilor, cu ramurile lor mari şi dese, formează un acoperiş verde deasupra pământului.

Pretutindeni roiesc tot felul de insecte, iar mii de păsărele zboară din creangă în creangă, umplând aerul cu ciripitul lor zgomotos. În apropierea malurilor fluviului, terenul devine ceva mai accident. Din loc în loc, pădurea e tăiată de coline mici şi văi roditoare.

În mijlocul acestui peisaj sălbatic, Percy Stuart îşi instalase tabăra expediţiei, cu care pornise în vederea soluţionării celei de a 120-a însărcinări din partea clubului «Excentric«.

Tânărului american nu-i fusese prea greu să-şi recruteze oamenii de care avea nevoie ca să-l însoţească în interiorul Africii. În călătoriile sale anterioare prin ţinuturi neexplorate, învăţase să-şi aleagă însoţitori potriviţi.

Şi de astă dată, Percy Stuart îşi găsise un tovarăş de drum care să-i fie de mare folos. Acesta se numea Kurt Hermann, un fost ofiţer german. El se asociase lui Percy Stuart din dorinţă de a cunoaşte tainele junglei africane.

Kurt Hermann era un tânăr blond, de statură înaltă şi cu un corp oţelit şi bine făcut. El acceptase bucuros propunerea lui Percy Stuart de a străbate împreună regiunea Congo-ului. Tânărul german fusese de mare ajutor lui Percy Stuart în privinţa pregătirii expediţiei. Angajaseră împreună vreo 20 de europeni şi 60 de indigeni.

Grupul acesta, destul de numeros, îşi instalase tabăra

într-un luminiş strâmt din interiorul pădurii. Cu opt zile în urmă, trecuseră prin ultimul sat de colonişti albi, situat pe malul fluviului Congo. De opt zile, expediţia nu mai întâlnise niciun picior de om în drumul ei. Tabăra de acum era instalată într-o regiune periculoasă.

În cortul lor, Percy Stuart şi Hermann studiau atent o hartă a regiunii.

— Am şi ajuns pe teritoriul negrilor din tribul Bangala, spuse Hermann. E o adevărată minune că n-am întâlnit până acum niciun sălbatic!

— Asta nu va întârzia să se întâmple, răspunse Percy Stuart. Fii liniştit, dragul meu! Uvanku, şeful tribului, va profita de prima ocazie ca să ne atace.

— Aş dori-o din suflet! Sălbatecul acesta, setos de sânge, îşi va primi pedeapsa pe care o merită!

— Eşti prea sigur de victorie! observă Percy Stuart.

— De ce nu! Mă aflu doar împreună cu renumitul Percy Stuart. Cred că nu ne va fi prea greu să înfrângem pe sălbatici. Avem doar arme de foc excelente.

— Totuşi, nu trebuie să uiţi că Uvanku dispune de un mare număr de războinici, toţi voinici şi îndrăzneţi. Negrii din tribul Bangala sunt temuţi în toată regiunea de când se află sub conducerea lui Uvanku.

Nu-ţi aminteşti ce ne-au povestit coloniştii belgienii, acum opt zile, în colonia Sondala? Acest Uvanku îşi merită numele de «Spaima Congo-ului«. Până acum, a distrus cinci sate de colonişti belgieni şi niciunul din ei n-a putut scăpa cu viaţă.

Uvanku e de o cruzime înfiorătoare. A măcelărit bărbaţi, femei şi copii. Nu cruţă pe niciun om de culoare albă. De altfel, el e un despot nemilos şi faţă de proprii lui supuşi.

— Cu toate acestea mi-ar face plăcere să fac cunoştinţa lui Uvanku! răspunse Herman.

Percy Stuart zâmbi.

— Ai răbdare! Vei avea ocazia să-ţi dovedeşti curajul şi energia. În ce mă priveşte, nu mă îndoiesc de calităţile d-tale, căci le-ai dovedit şi până acum, înfruntând atâtea greutăţi în drumul nostru.

Cei doi tineri se ridicară, căci intră un negru, care-i anunţă că masa e gata.

Hermann era singurul care lua masa împreună cu Percy Stuart. Ceilalţi însoţitori albi erau simpli aventurieri, angajaţi cu plată pentru această expediţie periculoasă.

Cu Hermann însă, tânărul american se împrietenise de la început. În timpul mesei, ei continuară discuţia asupra expediţiei lor şi asupra şanselor pe care le avea Percy Stuart de a se achita de însărcinarea primită.

Servitorul negru le servise tocmai o friptură de raţă. Dar în momentul în care Percy Stuart vru să ducă la gură prima îmbucătură, se auziră focuri de armă în imediata apropiere a taberei.

Apoi, izbucniră ţipete de spaimă. Înainte ca cei doi tineri să-şi fi revenit din prima buimăceală, perdeaua cortului fu trasă la o parte şi un tânăr european intră.

— Suntem atacaţi! exclamă el.

— Repede, Behrens; împarte arme tuturor oamenilor noştri! ordonă Percy Stuart. Negrii au pătruns chiar în tabără?

— Nu, dar mi se pare că au încercuit tabăra. Santinelele noastre au tras focuri de armă asupra lor.

— Atunci ne putem încă apăra. Grăbeşte-te şi împarte armele!

Behrens, tot german de origine, era unul dintre însoţitorii de încredere ai lui Percy Stuart. El părăsi cortul şi ordonă hamalilor să deschidă lăzile cu arme şi muniţii.

De obicei, numai cei douăzeci de europeni erau înarmaţi. Negrii din expediţie nu primiseră încă arme, deoarece Percy Stuart nu avea încredere în ei. El nu se

temea de o eventuală revoltă a acestor negri, dar se putea aştepta să fie părăsit de ei, când se vor vedea cu preţioasele arme de foc în mână.

Cei douăzeci de europeni înarmaţi reuşiră de la început să opună o dârză rezistenţă atacurilor. Albii erau bine adăpostiţi şi trăgeau din plin asupra negrilor, pe care-i zăreau printre copaci.

Focurile de armă intimidară pe atacatori. Uvanku şi oamenii săi se văzură nevoiţi să bată în retragere, împuşcăturile încetară. Câteva minute mai târziu, nu se zări niciun duşman.

Percy Stuart luă apoi măsuri ca negrii săi să fie încadraţi de europeni: câte trei negri între doi albi.

— Supravegheaţi bine pe aceşti negri! ordona Percy Stuart albilor. Negrii sunt, din firea lor, laşi şi fricoşi.

Şi, într-adevăr, negrii lui Percy erau foarte speriaţi. Auziseră prea multe grozăvii despre Uvanku, «Spaima Congo-ului«. Numai plata bună, promisă de Percy Stuart, îi determinase să-l însoţească în expediţie.

Acum însă, când primejdia era atât de aproape, negri îşi pierduseră curajul. Mulţi din ei credeau că se vor putea salva, făcând ca struţul. Îşi ascunseseră capul în iarba înaltă, închipuindu-şi că astfel se aflau în siguranţă.

Percy Stuart regreta acum o greşeală pe care o făcuse seara trecută.

Când după un marş obositor, ordonase pregătirea taberei, Hermann îl sfătuise să ridice lagărul pe malul râului Congo, pentru a avea cel puţin într-o parte acoperire, în cazul unui atac. Dar Percy Stuart nu fusese de acord, din cauza puzderiei de ţânţari veninoşi din apropierea apei. De aceea, ordonase instalarea taberei la depărtare de ţărm, alegând acest luminiş din pădure.

Acum, Percy regreta că respinsese propunerea lui Hermann. Dar nu se mai putea schimba nimic.

Se părea că Uvanku şi oamenii săi renunţaseră deocamdată să atace iarăşi tabăra. Percy Stuart trimise câţiva cercetaşi în pădure. Aceştia cercetară amănunţit terenul, dar nu observară nimic suspect.

Percy Stuart avea sub comandă partea de vest a taberei, iar Hermann pe cea de est. El trimise din nou pe Behrens în pădure, dar trecu de miezul nopţii, fără ca acesta să fi observat ceva suspect.

II. Atacul nocturn

Totuşi, Percy Stuart şi tovarăşii săi rămaseră la pândă, gata să înfrunte, în orice moment, atacul negrilor. Reuşiră chiar să liniştească puţin pe hamali şi să le insufle din nou curaj.

Pe la ora 1 noaptea, Hermann făcu o scurtă vizită lui Percy Stuart. Tânărul german se interesă dacă se întâmplase ceva deosebit în această parte a lagărului.

Percy Stuart clătină din cap.

— Nimic nou, dragul meu! Stăm la pândă şi aşteptăm ca duşmanul să ne atace.

— Am impresia că Uvanku a renunţat la un nou atac, spuse Hermann.

— Nu-mi prea vine să cred. Poate că Uvanku aşteaptă noi întăriri. Părerea mea e că ne va ataca din nou, dar nu înainte de mâine dimineaţă. De altfel, e mai bine şi mai uşor de luptat la lumina zilei, decât în bezna nopţii.

— Hm! Vezi însă că negrii preferă să atace noaptea. Aşa procedează toate triburile africane.

Percy Stuart vru tocmai să răspundă, dar în clipa aceasta răsună o detunătură, urmată de un strigăt de durere. Din tufişurile din faţă apăru Behrens, strigând:

— Atenţie! Ne atacă!

El se aruncă în iarbă, lângă Percy Stuart şi-i povesti în grabă:

— Am zărit pe negri aproape de mine. Pe unul din ei l-am împuşcat, dar apoi a trebuit să fug. Sălbaticii au aruncat după mine cu suliţele şi săgeţile lor. M-au rănit, dar foarte uşor, aşa că voi putea să lupt.

— Ai dovedit mult curaj! îl lăuda Percy Stuart. Mă bucur

că ai scăpat teafăr! Să sperăm că vom respinge şi acest atac.

Hermann se înapoie în partea de est a taberei, unde avea răspunderea apărării. Behrens spusese adevărul. Printre copacii din apropiere apărură siluete negre. Ici şi colo, răsuna câte un foc de armă, tras asupra atacatorilor.

Sălbaticii nu erau înarmaţi cu arme de foc. Aveau numai suliţe şi săgeţi, dar în schimb erau superiori ca număr oamenilor lui Percy.

La început, se părea că Percy Stuart şi tovarăşii săi vor respinge cu uşurinţă atacul. De câte ori apărea mai aproape câte un sălbatic, era doborât cu un foc de armă. Hamalii negri dădură dovada unui curaj uimitor. Probabil că le insuflase curaj teama de a nu cădea în mâinile lui Uvanku. Fapt e că se luptau din răsputeri.

După câtva timp însă, situaţia se schimbă. Uvanku dădu dovada că e un bun strateg. În timp ce concentrase întreaga atenţie a apărătorilor spre partea de vest a taberei, simulând acolo un atac, o ceată de peste 500 de negri dezlănţui un atac puternic în cealaltă parte a taberei, asupra oamenilor de sub comanda lui Hermann.

Germanul ordonă un puternic foc de baraj împotriva duşmanului. Percy Stuart îşi dădu repede seama de gravitatea situaţiei. El trimise în grabă câţiva din oamenii săi, ca să dea ajutor lui Hermann. Dar era prea târziu.

Primele salve de focuri opriseră într-adevăr pe negri. Uvanku, însă, dădu ordin de continuarea atacului. Negrii porniră din nou la atac, asaltând cu energie sălbatică pe apărătorii ascunşi în dosul copacilor.

Cu toate că negrii pierduseră mulţi morţi, Uvanku avea încă destui oameni cu care să continue lupta. Hermann se văzu nevoit să accepte lupta corp la corp cu atacatorii.

O încăierare sângeroasă se încinse acum între europeni şi sălbatici. Percy Stuart ar fi vrut să vină în ajutorul lui Hermann, căci îşi dădea seama că acolo se va decide

soarta luptei. Dar, din nefericire, duşmanii atacau acum din toate părţile.

Tânărul american înţelese că nu va mai putea rezista mult timp negrilor. În spatele său, se auzeau tot mai distinct strigătele de triumf ale sălbaticilor, care măcelăriseră pe aproape toţi oamenii lui Hermann. În dreapta lui Percy Stuart, căzu la pământ Behrens, străpuns de o suliţă. El îşi dădu sufletul la picioarele tânărului american.

Hamalii, cuprinşi de spaimă, o luară la fugă, căutând să se ascundă, spre a scăpa în felul acesta de furia duşmanului. Întreaga tabără era cuprinsă de panică. Până şi europenii încercau să-şi salveze viaţa prin fugă.

Percy Stuart se lupta ca un erou, cu un curaj nebun.

Nu ştia însă ce se întâmplase cu Hermann şi cu oamenii lui. Lângă Behrens, zăceau alţi europeni, morţi sau grav răniţi. Nimeni nu era cruţat de negrii victorioşi.

În spatele lui Percy Stuart, corturile erau în flăcări. Asta constituia o dovadă că sălbaticii învinseseră complet pe apărătorii din partea de est a taberei.

Tânărul american fu cuprins de o disperare furioasă. Nu mai putea să salveze pe ceilalţi. Fusese şi el rănit şi sângele îi curgea din mai multe răni.

Încordându-şi ultimele puteri, lovea în dreapta şi în stânga cu sabia sa.

Câţiva negri, pe care-i lovise, se dădură înapoi, scoţând ţipete de durere. Astfel, se formă un gol în rândurile lor, prin care Percy Stuart reuşi să fugă.

Tânărul american pornise într-o goană nebună. În urma sa, se auzeau strigătele negrilor. Percy îşi dădu seama că e urmărit. O săgeată îl lovi în coapsă.

Din fugă, el reuşi să-şi scoată săgeata din corp. Apoi, se strecură într-un tufiş des din pădure şi se ascunse la rădăcina unui copac uriaş. Ţinea în mână revolverul, în

care mai erau câteva gloanţe. Era hotărât să-şi zboare singur creierii spre a nu cădea de viu în mâinile negrilor.

Dar norocul îi fu favorabil.

Auzi cum negrii îl căutau prin apropiere. Dar ei nu-l găsiră. După câteva minute, sălbaticii se îndepărtară.

Cum era încă întuneric, Percy Stuart putea să-şi continue drumul. Cu băgare de seamă, el ieşi din tufiş şi privi în dreapta şi în stânga sa. Nu se auzea nicio mişcare prin apropiere.

Numai în depărtare mai răsunau strigătele de triumf ale învingătorilor.

La auzul acestor strigăte, Percy Stuart se înfioră. Se gândi la prietenul său Hermann, care zăcea acum mort în tabără, împreună cu ceilalţi europeni.

Între timp, se făcu ziuă. Soarele apăru la orizont, luminând coroanele copacilor şi încălzind cu razele sale pe fugarul care ajunsese acum pe malul râului Congo.

Percy Stuart se opri şi privi valurile fluviului larg. Se înfioră la gândul că e acum părăsit în junglă şi că din cauza sa muriseră atâţia oameni.

În cele din urmă însă, energia şi dorul său de viaţă îi învinseră disperarea. Văzu, plutind aproape de ţărm, trunchiul unui copac, care fusese probabil doborât de furtună în apă. Îşi dezbrăcă repede hainele, le făcu pachet şi sări în apă, ajungând înot trunchiul, de care se agăţă.

Spera ca, în felul acesta, să ajungă până la colonia belgiană Sondala.

Deodată însă, auzi la spatele său ţipete sălbatice.

III. Salvatorul neaşteptat

Sălbaticii, văzând că omul alb a dispărut în valurile fluviului, scoaseră strigăte de triumf. Credeau probabil că el se înecase.

Dar, după câteva clipe, curajosul înotător apăru din nou la suprafaţa apei, înotând repede spre ţărm. Negrii îşi îndreptară imediat barca după el şi urmărirea continuă.

Întorcând repede capul, se îngrozi. De după un golf mic, de pe malul opus, apăru o barcă, în care se aflau mai mulţi negri.

Erau sălbatecii! Probabil că veniseră pe malul fluviului, ca să plece spre satele lor.

Tânărul american încercă să mişte ceva mai repede barca sa primitivă, vâslind cu mâinile. Dar nu reuşi. Barca negrilor se apropia tot mai mult. Primele săgeţi trecură vâjâind pe lângă capul său.

Percy Stuart se crezu pierdut. Se hotărî totuşi să sară în apă şi să încerce să scape înotând de urmăritorii săi.

În dreapta şi în stânga lui Percy Stuart, suliţele şi săgeţile negrilor cădeau în apă. Tânărul american dispărea de fiecare dată sub apă şi din cauza aceasta distanţa între el şi urmăritori se tot micşora. Barca lor se apropia tot mai mult de Percy.

Când negrii ajunseră la câţiva metri de el, tânărul american dispăru din nou sub apă. Sălbaticii credeau că-l răniseră mortal. Ei îşi opriră barca şi priveau, cercetător, în jurul lor.

Astfel, trecu un minut. În timpul acesta, Percy Stuart se lăsase dus de curent, pe sub apă.

Acum, ieşi din nou la suprafaţă, la o depărtare de

aproape 100 de metri de barcă. Câştigase un avans considerabil şi făcea sforţări să înainteze şi mai mult, înotând cu disperare.

Dar negrii îl zăriră iarăşi şi începură urmărirea. De data aceasta, Percy Stuart nu mai avea nicio speranţă să scape cu viaţă, căci nu mai putea să repete manevra, pe care o făcuse înainte.

Atunci se întâmplă ceva foarte ciudat.

Când urmăritorii ajunseră din nou la câţiva metri de fugar, răsunară deodată mai multe focuri de armă. Câţiva negri se clătinară şi se rostogoliră în valuri. Alţii, se prăbuşiră, sângerând, în barcă.

În rândurile sălbaticilor se produse o panică de nedescris. Focurile de armă nu mai încetau. Se părea că un trăgător invizibil îşi propusese să extermine pe toţi negrii din barcă. În cele din urmă, barca dispăru la o cotitură a fluviului.

Asta se întâmplă tocmai în momentul când Percy Stuart ajunsese la capătul puterilor sale. El se căţără de o rădăcină uriaşă care atârna de pe ţărm. Cu grele eforturi, reuşi să se urce pe uscat. Acolo, privi cercetător în jurul său, căutând pe salvatorul necunoscut.

În acelaşi moment, frunzişul unui tufiş des fu dat la o parte şi-şi făcu apariţia Kurt Hermann.

Germanul privi, mişcat, pe tânărul american, şi apoi spuse:

— Acum câteva minute n-aş fi sperat să-ţi mai pot vorbi!

— Nici eu nu mai credeam ca eşti în viaţă! Cum de ai ajuns aci?

— Am fugit prin pădure. Credeam că sunt singurul supravieţuitor al expediţiei noastre. M-am strecurat până pe ţărmul fluviului, ca să văd dacă nu-mi pot construi o barcă, cu care să mă înapoiez la Sandola. La un moment dat, am auzit strigătele sălbaticilor. Privind atent, am

văzut că ei urmăresc pe un alb şi, în cele din urmă, te-am recunoscut pe d-ta, mister Stuart. Am aşteptat până ce negrii s-au apropiat de locul unde eram ascuns şi apoi am deschis un foc viu asupra lor. Cred ca nu vor uita aşa de repede corecţia ce le-am aplicat-o!

— Ai poate ceva de mâncare? îl întrebă Percy Stuart, care era istovit de foame.

Hermann clătină din cap.

— Sunt în aceeaşi situaţie ca şi d-ta: mi-e cumplit de foame şi n-am ce mânca!

După câteva clipe ele tăcere, Percy Stuart spuse:

— Cred că suntem singurii supravieţuitorii ai expediţiei.

— Asta e şi impresia mea. Va trebui să găsim o posibilitate oarecare de a ne înapoia la Sondola, pentru ca de acolo să plecăm în Europa.

Percy Stuart se uită, mirat, la prietenul sau:

— Asta e, într-adevăr, intenţia d-tale? Mie nici nu-mi trece prin gând să mă înapoiez la Sondola. Nu mă dau încă bătut! Sunt încă ferm convins, că vom reuşi să prindem sau să răpunem pe Uvanku.

— Dar ne lipsesc mijloacele pentru aşa ceva!

— Asta n-o cred! Negrii au părăsit desigur câmpul de luptă, aşa că ne putem întoarce acolo. Vom găsi poate unele arme, de care negrii nu s-au atins.

— Şi apoi?

— Mai mult nu pot să-ţi spun pentru moment. Dar fii sigur că vom găsi mijlocul să ne atingem ţelul propus!

Hermann întinse mâna tânărului american.

— Te admir, mister Stuart! Eşti un adevărat erou!

Cei doi tineri se înfundară apoi în pădure, spre a găsi un loc adăpostit, unde să se odihnească. Într-un luminiş se opriră şi-şi legară rănile. Apoi, îşi potoliră foamea cu fragi şi cu fructe sălbatice.

A doua zi dimineaţa, după o odihnă bună, porniră să

cerceteze pădurea. Ajungând în apropierea fostei lor tabere, se convinseră că nu se mai afla acolo niciun picior de negru. Puteau deci înainta mai departe.

Aspectul fostei lor tabere era înfiorător. La pământ, zăceau numeroase cadavre. Corturile arseseră în întregime. Lăzile cu alimente şi muniţii fuseseră sparte. Pretutindeni domnea o cumplită dezordine.

Într-un colţ al taberei, cei doi tineri găsiră totuşi o ladă întreagă cu muniţii, câteva puşti şi revolvere, haine şi rufe, ba chiar şi vreo două lăzi cu pesmeţi şi cutii de conserve, precum şi un butoiaş de rom. Probabil că sălbaticii uitaseră să ia aceste lucruri.

Pentru Percy Stuart şi însoţitorul său aceste obiecte erau extrem de preţioase. Încetul cu încetul, ei transportară lăzile în adăpostul lor din pădure, ascunzând acolo toate obiectele ce le puteau fi de folos. Luară chiar şi o plită mică, care fusese întrebuinţată de bucătarul expediţiei.

Spre seară, cei doi tineri putură să-şi gătească o masă caldă. După ce mâncară cu multă poftă, le reveni complet buna dispoziţie şi curajul. Erau iarăşi bine înarmaţi şi aprovizionaţi cu muniţii suficiente.

După două zile de odihnă, ei se hotărâră să pornească în căutarea taberei sălbaticilor.

Sperau să-şi poată îndeplini ţelul.

— Poate că vom întâlni singur în pădure pe acest Uvanku! spuse Percy Stuart!

Hermann zâmbi.

— Asta e foarte posibil, răspunse el. Te poţi baza pe întreg ajutorul meu. Dacă întâlnesc pe acest monstru, îl împuşc pe loc!!

— În primul rând, trebuie să descoperim tabăra sălbaticilor, adăugă Percy Stuart. În acest scop, ar fi bine s-o luăm în susul fluviului. Negrii au venit cu bărcile şi deci tabăra lor trebuie să fie pe malul fluviului. După

toate probabilităţile, lagărul lor se află în partea de sus a fluviului. Poate că nu e prea departe de locul unde am fost atacaţi!

Înainte de a porni, cei doi tineri fură nevoiţi să-şi îndeplinească o tristă datorie. Săpară o groapă mare şi adâncă în apropierea taberei, pentru a înmormânta corpurile celor căzuţi în luptă. Pe mormântul acesta comun, aşezară o cruce primitivă, de lemn.

Apoi, îmi umplură raniţele cu lucrurile cele mai necesare şi-şi luară arme şi muniţii îndeajuns. Astfel echipaţi, porniră la drum. Ceasuri întregi umblară de-a lungul ţărmului. Drumul era extrem de obositor.

Dar, în cele din urmă, eforturile lor fură încununate de succes.

La un moment dat, observară că pădurea se termină brusc, făcând loc unui şes întins. La o milă depărtare, zăriră un sat. Colibele erau făcute din crengi şi paie. Satul avea, de jur împrejur un gard de lemn.

Acolo era sediul tribului Bangala şi reşedinţa lui Uvanku, monstrul pe care Percy Stuart trebuie să-l extermine, nu numai pentru a se achita de cea de a 120-a însărcinare, ci şi pentru a salva pe colonişti.

Ca să poată observa mai bine lagărul duşmanului, Percy Stuart şi Hermann se urcară în vârful unui copac, înalt de vreo treizeci de metri. Amândoi se instalară comod în vârful copacului. Erau aici în siguranţă şi puteau să observe tot ce se petrece în satul negrilor.

De la început, Percy constată o forfoteală ciudată în rândurile negrilor. Ei alergau în toate părţile şi păreau foarte ocupaţi. Îndeosebi, se duceau mereu la bărcile lor de pe malul fluviului, transportând acolo alimente şi arme.

Văzând aceste preparative, tânărul american înţelese planul lui Uvanku.

— Uvanku se pregăteşte să atace colonia Soudala, spuse el. De aceea, încarcă arme şi muniţii.

Hermann recunoscu că bănuielile lui Percy Stuart sunt întemeiate. El răspunse:

— Aceasta îngreunează executarea planului nostru. Cum să-l prindem pe Uvanku, dacă el pleacă de aici?

Percy Stuart zâmbi.

— Ba din contra, acum sunt sigur că-l vom prinde!

— Cum asta?

— I-o vom lua înainte, înştiinţând din timp coloniştii din Sondala!

IV. Răzbunarea lui Percy Stuart

Continuând, Percy Stuart îşi dezvoltă planul:

— În Sondala sunt destui bărbaţi care să-şi apere colonia împotriva unui atac al negrilor.

Dacă-i avertizăm din timp, Uvanku va suferi o grea înfrângere. Poate că vom reuşi să-l prindem de viu!

— Planul e foarte bun, răspunse Hermann. Nu ştiu însă cum ajungem la Sondala!

— Foarte simplu, pe râul Congo!

— Dar n-avem nici o barcă.

— În schimb, negrii au destule bărci. La noapte, pe întuneric, le vom lua una din ele.

— Asta ar fi admirabil! Poate că vom reuşi să facem negrilor şi surpriză de a le găuri celelalte bărci.

— Asta n-ar avea niciun rost. Negrii trebuie să plece spre Sondala. Abia acolo le vom putea aplica pedeapsa pe care o merită.

Cei doi tineri aşteptară până ce se făcu întuneric. Între timp, observaseră că sălbaticii nu se gândesc deocamdată la plecare.

Satul negrilor era aşezat lângă fluviu. Între sat şi fluviu se întindea o mlaştină, peste care se putea trece pe-un pod îngust de lemne.

— Sper că bărcile nu sunt păzite! spuse Percy Stuart. Eu mă voi duce încet până acolo, iar d-ta mă vei aştepta în josul râului.

După ce se întunecă bine de tot, Percy Stuart şi Hermann se dădură jos din copac şi se strecurară până la râu. Acolo, tânărul american se despărţi de prietenul său şi intră în apă.

Înotând cu băgare de seamă, Percy ajunse până la locul unde erau bărcile înguste, cu care Uvanku şi oamenii săi intenţionau să plece la Sondala. Tânărul american tăie frânghia cu care era legată una din ele şi se urcă apoi în barcă. În fundul ei găsi două vâsle.

Lângă ţărm, nu era niciun păzitor, aşa că Percy se îndepărtă uşor. Kurt Hermann îl aştepta cu mare înfrigurare.

Germanul se urcă şi el în barcă, aducând şi bagajele. Apoi, cei doi tineri porniră.

Drumul pe apă până la Sondala nu putea să dureze mai mult decât trei zile. Cei doi tineri ajunseră însă şi mai repede la această colonie belgiană, care era situată pe o colină împădurită de pe ţărmul râului Congo.

Sondala era un sat mic şi frumos, cu o bisericuţă construită din lemn. Numărul coloniştilor se ridica la vreo trei sute de persoane. În majoritate, ei erau europeni. Fiecare din ei avea însă şi servitori negri. În Sondala se găseau şi femei, căci colonia aceasta era socotită drept un adăpost sigur faţă de atacurile negrilor. Acum însă, situaţia se schimbase. Uvanku distrusese celelalte colonii şi ameninţa acum şi Sondola.

În vederea apărării, fusese adus acolo un pluton de soldaţi coloniali. Cum însă numărul acestora era mic, Percy Stuart nu punea prea multă bază în ei.

Important era însă faptul că toţi coloniştii ştiau să mânuiască armele şi că erau gata să lupte cu disperare, pentru a-şi apăra viaţa şi avutul.

Comanda militară a coloniei o avea un locotenent belgian. De când cu primejdia lui Uvanku, coloniştii se obişnuiseră să asculte de ordinele locotenentului. De aceea, Percy Stuart şi Hermann trebuiau să se înţeleagă mai întâi cu dânsul.

Apoi, cei doi tineri povestiră întregii colonii peripeţiile tragice ale expediţiei lor. Trista soartă a membrilor

expediţiei mişcă foarte mult populaţia. Indignarea împotriva lui Uvanku se mări şi mai mult.

— Monstrul acesta — spuse locotenentul belgian — n-o să ne mai terorizeze mult timp. Mă voi adresa guvernatorului şi-i voi cere întăriri, ca să nimicim pe Uvanku.

Dar Percy Stuart zâmbi.

— Întăririle vor sosi prea târziu! spuse el.

— De ce?

— Fiindcă Uvanku are de gând să atace foarte curând această colonie.

Aceste cuvinte produseră la început spaimă printre colonişti. Când însă Percy Stuart le explică în mod amănunţit că tocmai cu acest prilej situaţia lor e favorabilă, coloniştii se liniştiră.

Potrivit indicaţiilor lui Percy, se făcură în grabă toate pregătirile. Femeile şi copii fură adăpostiţi într-o clădire fortificată. Locotenentul belgian cedă lui Percy Stuart comanda plutonului său, deoarece vedea că tânărul american avea mai multă experienţă.

Cele două mitraliere, pe care le avea plutonul, fură aşezate pe o colină. Coloniştii şi soldaţii transformară gardurile din jurul satului în baricade. Aceste fortificaţii improvizate erau suficiente în lupta cu negrii.

Zilele următoare trecură fără să se întâmple ceva deosebit. Parte din colonişti începeau chiar să creadă că Percy Stuart se înşelase.

Într-a patra noapte însă, se produse atacul. Nimeni nu ştia în ce mod reuşise Uvanku să-şi aducă războinicii până în apropierea coloniei, fără să fie observat.

Deşi în ultimul moment, coloniştii şi soldaţii reuşiră să-şi ocupe posturile. Din moment ce toţi apărătorii erau la locul lor, mica fortăreaţă de pe ţărmul fluviului Congo nu mai putea fi uşor cucerită de negri.

În zorii zilei, Uvanku dezlănţui patru atacuri succesive, care fură însă respinse. Mitralierele plutonului secerau rânduri întregi de sălbatici, aşa că niciunul din ei nu se putu apropia de baricade.

La cel de al patrulea atac, Uvanku se puse singur în fruntea oamenilor săi, în număr de peste cinci sute. Colonia fu atacată din toate părţile. Dar şi de data aceasta atacul nu reuşi, iar Uvanku îşi pierdu viaţa, ciuruit de gloanţe de mitralieră.

Când negrii observară că şeful lor e mort, o rupseră de fugă. Percy Stuart, simţind mişcarea, trecu la contraatac cu oamenii săi, tăind drumul fugarilor.

Pe malul fluviului se încinse o luptă cumplită, corp la corp. Cea mai mare parte din negrii fură decimaţi. Numai câţiva din ei reuşiră să se urce în bărci, vâslind din răsputeri în susul fluviului.

Coloniştii câştigaseră lupta datorită conducerii lui Percy Stuart. După câteva zile, se prezentă o delegaţie a tribului, în frunte cu urmaşii lui Uvanku. Delegaţia solicită o pace umilitoare, care fu încheiată.

Percy Stuart, însoţit de Kurt Hermann plecară într-un port de pe coasta africană, unde se odihniră câtva timp.

De acolo, tânărul american telegrafie clubului «Excentric« că-şi îndeplinise misiunea, exterminând pe Uvanku, supranumit «Spaima Congo-ului«.

Peste câteva zile, tânărul american primi telegrafic

Cea de a 121-a însărcinare.

«Percy Stuart e însărcinat să plece la Roma şi să petreacă trei nopţi în vechile catacombe ale oraşului.

În catacombele din Roma au murit subit în ultimul timp câţiva vizitatori. După cum se spune, moartea lor s-ar datora unor fantome.

Percy Stuart va trebui să clarifice secretul catacombelor«.

«Clubul Excentric«.

---- VA URMA ----

Noul Excentric Club

Publicațiune periodică. **Apare Sâmbătă.**

Titlul primelor 116 de volume :

31. Otrava familiei Borgia
32. Invingătorul Olimpiadei.
33. Misterul sfinxului.
34. Dela Mecca la Medina.
35. Elefantul alb.
36. Ca fochist dela Bombay la Liverpool.
37. Trandafirul negru.
38. Patru săptămâni artist de circ.
39. Stăpanul aerului.
40. Rebelii din Sevastopol.
41. Misterul Castelului din Carpați.
42. Sub acoperișurile de plumb din Vene ...
43. Patru săptămâni lucrător de fabrică.
44. Umbra lui Caruso.
45. Intr'o barcă spre America
46. Un salt periculos
47. Regele Galerilor.
48. Licuricii din Filadelfia.
49. Vrăjitorul din parcul Menlo.
50. Ducele de Ilsterburg.
51. Penele de vultur ale șefului de trib.
52. Regele Argintului din Sierra Nevada
53. Gardianul farului din St. Johns
54. Calul alb.
55. Exploatatorul de sclavi din Luisiana.
56. Pirații de pe Mississipi.
57. Câinele miliardarului.
58. Temniciarul din Sing-Sing.
59. Cupa președintelui.
60. Greva muncitorilor din portuli.
61. Registrul nautic al vasului Washington.
62. Postalionul din Ladysville.
63. Regele covboylor.
64. Moara de pe raul Gila.
65. Nutărul din Florida.
66. Rebeliunea din Havanna.
67. Tiranul din Sango Domingo.
68. Fenomenul din Panama.
69. Furtul mărcii poștale „Venezuela"
70. Aurul ucigator.
71. Patru săptămâni de exploarare.
72. 500 de Mille pe fluviul Amazonelor.
73. In umbra Morții
74. In avion deasupra Saharei.
75. Enigma din Madeira.
76. Misterul vieții eterne.
77. Frumoasa din Sevilla.
78. Comoara generalului francez.
79. Doamna cu crini.
80. Regele șahului.
81. Patru săptămâni intre apași.
82. Vinovat sau nu?
83. In ghiarele pasiunii.
84. Omul din lună.
85. Castelul depe Rin.
86. Carnavalul din Veneția
87. Sărmanul milardar.
88. Patru săptămâni actor de cinema.
89. Banditul din BlackHills.
90. Intre canibali.
91. Fata Morgana.
92. Cantonul 113
93. Fortul Stephenson.
94. Fantoma Galbână.
95. Furtul „Helenei"
96. Corabia morții
97. Castelul indian
98. Tăietorul de lemne din Rio Gila
99. Prințesa dolarilor
100. Testamentul
101. Unde este căpitanul Birkwood?
102. Prisonierul eschimoșilor.
103. Tabloul lui Tinsoretto.
104. Vulturii din Sierra Nevada.
105. Securea de aur.
106. Lacul înghețat.
107. Copilul tribului.
108. Minunea.
109. Țara lui Robinson
110. Regina din Takuravă
111. Pușcăriașul din Noua-Caledonie.
112. In jungla australiană.
113. Sydney la Welbourne cu bicicletă.
114. Războiu iepurilor.
115. Insula Fericitilor.
116. Sterua.
117. In Kaffa
118. Sabia lui Napoleon
119. Rebeliunea negrilor
120. Spaima Congo-ului

Noui volume în pregătire!

Editura „Excentric Club", Cernăuți, Căsuța Poștală 28.
Aprobat de Serv. Cenz. al Pref. jud. Cernăuti 18-5 1934.